மனித உரிமை காப்போம்

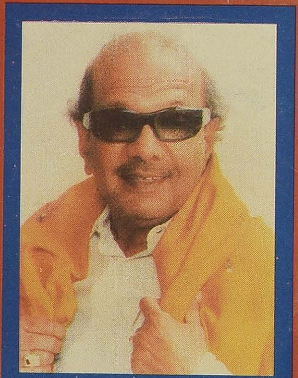

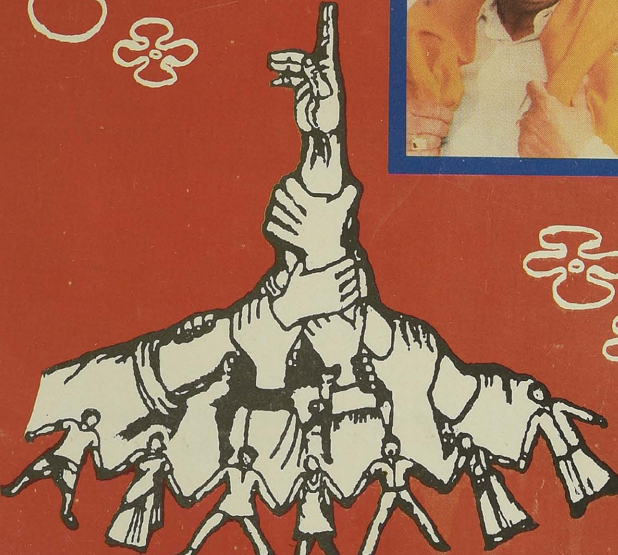

மனித உரிமை காப்போம்

மாண்புமிகு முதலமைச்சர் **கலைஞர்** *அவர்கள் 5-11-1997 அன்று, சென்னை கலைவாணர் அரங்கில், 'மனித உரிமை' கருத்தரங்கைத் தொடங்கிவைத்து ஆற்றிய உரையின் தொகுப்பு.*

வெளியீடு:
இயக்குநர், செய்தி-மக்கள் தொடர்புத்துறை,
தமிழ்நாடு அரசு.

சிறப்பு வெளியீடு எண் : 6

மனித உரிமை காப்போம்

தமிழரசு இலவச வெளியீடு

நவம்பர் 1997

வெளியிடுபவர்:
ரா. சிவகுமார், இ.ஆ.ப.,
இயக்குநர்,
செய்தி-மக்கள் தொடர்புத்துறை,
சென்னை.

தமிழரசு அச்சகம்,
சென்னை-600 002.

மனித உரிமை காப்போம்

The task of the protection and promotion of Human Rights is a complex one, and requires the co-operation of all sections of society; political parties, non-governmental organisations, lawyers, judges, public-servants, teachers, police, media-persons, and others.

I appeal to all of you, to observe human rights in your homes, at the work place, in your neighbourhood and everywhere. The goal is to create a culture of Human Rights across the length and breadth of the country.

- இந்த வாசகங்களுக்கு உரியவராக மேடையிலே அமர்ந்திருக்கின்ற நீதிபதி வெங்கடாசலய்யா அவர்களை நான் உங்கள் சார்பிலும் தமிழக அரசின் சார்பிலும் வரவேற்கின்றேன்.

மனித உரிமை

அவர் என்ன சொல்கிறார் என்றால் - "மனித உரிமைகளைக் காப்பாற்றுவது என்பதும், மேம்படுத்துவது என்பதும், கடினமான ஒன்றுதான்; அதற்குச் சமுதாயத்தின் எல்லாப் பிரிவுகளிலிருந்தும் ஒத்துழைப்புத் தேவை. அரசியல் கட்சிகள், அரசு சாரா நிறுவனங்கள், வழக்கறிஞர்கள், நீதிபதிகள், அரசு அலுவலர்கள், ஆசிரியர்கள், காவல்துறையினர், பத்திரிகையாளர்கள் மற்றும் இன்னோரன்ன எல்லாப் பிரிவினரின் ஒத்துழைப்பும் தேவை. உங்கள் வீடுகளில் மனித உரிமைகளை அனுசரியுங்கள்; நீங்கள் பணியாற்றும் இடங்களிலே மனித உரிமைகளை அனுசரியுங்கள்; உங்கள் அக்கம் பக்கத்தாரிடமும், மற்றும் எல்லா இடங்களிலுமே மனித உரிமைகளை அனுசரியுங்கள் என்று நான் வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். நமது இலட்சியம், நமது நாட்டின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் மனித உரிமை கலாச்சாரத்தை உருவாக்கிட வேண்டும் என்பதுதான்".

இந்த அரிய வாசகத்தை வெளியிட்ட நம்முடைய அன்பிற்குரிய நீதிபதி வெங்கடாசலய்யா அவர்கள் தேசிய மனித உரிமை ஆணையத்தின்

தலைவராகப் பொறுப்பேற்று ஆற்றிவரும் அரிய பணிகளுக்காக, நான் என்னுடைய பாராட்டுக்களையும் வாழ்த்துக்களையும் உங்கள் சார்பாக மீண்டும் ஒருமுறை அவருக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அவர்கள் எத்தனையோ அலுவல்களுக்கிடையே இந்த நிகழ்ச்சிக்கு வந்திருக்கிறார் என்று நான் சொல்ல மாட்டேன். ஏனென்றால், இதுதான் அவருடைய அலுவலே. எனவே, அந்த அலுவலுக்காக இன்றைக்கு இங்கே வருகை தந்திருக்கிறார்.

மகரிஷிகளின் பெயரால் மனித உரிமை மீறல்கள்

பொதுவாக இன்றைய சமுதாய அமைப்பு, பல்வேறு சூழல்கள் இவைகளை மாத்திரம் வைத்து மனித உரிமைக்கு ஊனம் எப்படி ஏற்பட்டது என்று கணக்கிடுவது சரியல்ல. ஆண்டாண்டு காலமாக இந்தியாவிலே-ஏன் உலகத்தில்-குறிப்பாகத் தமிழகத்திலே மனித உரிமைகளைப் பறிக்கக் கூடிய காரியங்கள், செயல்கள் கடவுளின் பெயரால், மதத்தின் பெயரால், சாதிகளின் பெயரால்-உயர்வு, தாழ்வு என்ற ஆதிக்கத்தின் பெயரால் ஏற்பட்டு வருகின்றன. அவைகள் இன்றைக்கு நிலைத்து நிற்கின்றன என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

அதனால்தான் சம்பூகன் என்ற ஒரு தாழ்ந்த சாதிக்காரன் தவம் செய்ய முடியாமல் அவன் தலையே வெட்டப்பட்டது. அதனால் தான், ஏகலைவன் என்கின்ற ஒரு வேடன், துரோணரிடம் வில்வித்தை கற்றுக்கொள்ள முடியாமல்-அவருக்குத் தெரியாமல், அவருடைய சிலையை வைத்து வில்வித்தை கற்றுக்கொண்டான். கற்றுக்கொண்டவன் அதோடு நில்லாமல் குரு காணிக்கை செலுத்த துரோணரைச் சந்திக்கச் சென்றான். துரோணர், ஒரு வேடன் தனக்கு மாணவனாக அமைந்ததை ஏற்றுக்கொள்ள மனமின்றி, குருதட்சிணையாக அவனுடைய கட்டை விரலையே கேட்டார் என்பதெல்லாம் மனித உரிமைக்கு மாறான செயல்கள்-அந்தக் காலத்திலேயே மகரிஷிகளின் பெயராலேயே நடைபெற்றிருக்கின்றன, என்பதற்கு ஒரு சான்று.

கர்ணன் ஒரு சத்திரியன் என்ற காரணத்தினால் அவனுக்கும் வில்வித்தை, வாள் வித்தை கற்றுக் கொடுக்க மறுக்கப்பட்டது. அவன் சத்திரியன் அல்ல;

உயர்ந்த சாதிக்காரன் என்று பொய் சொல்லித்தான் வில்வித்தை கற்றுக்கொள்ள முடிந்தது என்பது புதிய கதையல்ல; பழைய புராணக் கதை.

நந்தனாருக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதி

நந்தனார் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியிலே பிறந்தார் என்பதற்காக, சிதம்பரத்திலே ஆண்டவனைத் தரிசிக்க அவருக்கு உரிமை இல்லாமல் போனது. அதை-அந்தப் புராண வடிவிலே பார்த்தால்கூட, ஆண்டவன் நடராஜருக்கும் நந்தனாருக்கும் இடையிலே இருந்த ஒரு பெரிய நந்தியைப் பார்த்து, நந்தனார், "சற்றே விலகியிரும் பிள்ளாய், சந்நிதானம் மறைக்குது" என்றுதான் கேட்டாரே தவிர, ஆண்டவன் "நந்தியைப் பற்றிக் கவலைப்படாதே நந்தா, நீ தாராளமாக உள்ளே வா" என்று நந்தனை அழைக்கவில்லை. காரணம், நந்தன் தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவன். எனவே, அக்கினியிலே குளித்துத்தான்-தூய்மைப்படுத்திக் கொண்டுதான்-ஆண்டவனைத் தரிசிக்க முடியுமென்று அக்கினியிலே அவன் குளித்து விட்டுச் சென்றான் என்கிறார்கள். அக்கினியிலே குளித்த பிறகு சென்றானா? இல்லையா? என்பது எனக்குத் தெரியாது.

இத்தகைய வர்ண பேதங்கள் நம்முடைய நாட்டில் கடவுளின் பெயராலும், சாதியின் பெயராலும், மதத்தின் பெயராலும் திணிக்கப்பட்டுவிட்டன. ஆண்டவனுடைய படைப்புத்தான் எல்லா மக்களும் என்று-எல்லா மதங்களும் சொல்கின்றன. அது இந்து மதமானாலும், இஸ்லாமிய மதமானாலும், கிறித்துவ மதமானாலும் எல்லா மதங்களும்-மக்கள் அனைவரும் ஆண்டவனின் படைப்புத் தான் என்று சொல்கின்றன. ஆனால் அதற்கு மாறாகச் சில காரியங்கள் நடைபெற்றுவிடுகின்றன.

ஆண்டவன் தலையிலே பிறந்தவன் உயர்ந்த சாதிக்காரன்; தோளிலே பிறந்தவன் அதற்கு அடுத்த சாதிக்காரன்; தொடையிலே பிறந்தவன் மூன்றாம் சாதிக்காரன்; காலிலே பிறந்தவன் நான்காம் சாதி, ஐந்தாம் சாதி என்று ஆண்டவனின் உடம்பிலேயே இத்தனை சாதிகளும் இருந்ததாகச் சொல்லி, ஆண்டவனையே நாம் இழிவுபடுத்திக் கொண்டிருக்கின்றோம்.

பகுத்தறிவு கொண்டு சிந்தித்தோமா?

அந்தக் கட்டுக்கதையை உண்மை என்று ஒத்துக்கொண்டாலுங்கூட, ஆண்டவன் உடம்பிலே தலையிலே பிறந்தவன் ஒரு சாதி, காலிலே பிறந்தவன் ஒரு சாதி, தொடையிலே பிறந்தவன் ஒரு சாதி என்று எப்படி வேறுபட்டு இருக்க முடியும் என்பதை நாம் பகுத்தறிவு கொண்டு இதுவரை சிந்தித்தோம் இல்லை.

பலாமரத்தில் கிளையிலும் காய் காய்க்கிறது. அடி மரத்திலும் காய் காய்க்கிறது; வேரிலும் காய் காய்க்கிறது. அத்திமரத்தில் நுனிக்கிளையிலும், இலைக்கு அருகிலும் காய் காய்க்கிறது. அடி மரத்திலும் காய் காய்க்கின்றது. வேரிலும் காய் காய்க்கின்றது. அதற்காக வேரிலே காய்த்த காய் புடலங்காய் என்றோ, அடிமரத்திலே காய்த்த காய் பாகற்காய் என்றோ, மரத்தின் நுனியிலே காய்த்த காய் வேப்பங்காய் என்றோ அல்லது அதுதான் மாங்காய் என்றோ யாரும் சொல்வதில்லை. இப்படி ஒரு மரத்திலே எந்தப் பகுதியிலே காய் காய்த்தாலும் எல்லாம் அந்த மரத்தின் காய் என்பதைப் போல-பலாக்காய் என்பதைப் போல-அத்திக்காய் என்பதைப்போல-ஆண்டவனின் உடலிலே எந்தப் பகுதியிலே பிறந்திருந்தாலும் எல்லோரும் மனிதர்கள்தான் என்கின்ற அந்த எண்ணம் வராமலே தடுக்கப்பட்டுவிட்டது. இது புராண காலம்.

தந்தை பெரியார் போராடினார்

இந்திய நாட்டின் விடுதலை இயக்கம் தொடங்கி, அந்த விடுதலை இயக்கத்திலே பல பெரியவர்கள் உத்தமர் காந்தியடிகளுடைய தலைமையில், பண்டித நேருவின் வழிகாட்டுதலில், மூதறிஞர் ராஜாஜி போன்றவர்கள் வழிகாட்டுதலில், விடுதலை இயக்கம் நடைபெற்ற அந்தக் காலத்திலேகூட - சேரன்மாதேவியைத் தவிர்க்க முடியவில்லை.

சேரன்மாதேவி குருகுலத்தில் உயர்ந்த சாதிக்காரர்களுக்கு ஒரு இடத்திலே சாப்பாடு, உயர்ந்த சாதிக்காரர்கள் அல்லாதவர்களுக்கு இன்னொரு இடத்திலே சாப்பாடு என்ற பிரிவினை ஏற்பட்ட போதுதான், அந்த இயக்கத்திலே தன்னை, தமிழகத்தின் தளகர்த்தராக ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருந்த தந்தை பெரியார்

அவர்கள் - மாண்புமிகு நீதிபதி சாமிதுரை குறிப்பிட்டதைப் போல - இந்த மனித உரிமைக்காகப் போராட வேண்டுமென்ற உணர்வைப் பெற்றது - சேரன்மாதேவியிலே நடைபெற்ற இந்தக் கொடுமைய்யக் கண்ட பிறகுதான்!

அது மாத்திரமல்ல; நான் அறிந்து-நான் திருவாரூர் பள்ளியிலே பயின்று கொண்டிருந்த அந்தக் காலக்கட்டத்தில் 1942-ஆம் ஆண்டிலே கூட கும்பகோணத்திலே ஒரு கல்லூரியில் என்னுடைய நண்பர்கள் தவமணிராசன், கருணானந்தம் போன்றவர்கள் பயின்று கொண்டிருந்த அந்தக் கல்லூரியில் தண்ணீர் குடிப்பதிலே கூட-"இந்தப் பானையிலே உயர்ந்த சாதிக்காரர்கள்தான் தண்ணீர் மொண்டு குடிக்கலாம்; உயர்ந்த சாதிக்காரர்கள் அல்லாதவர்கள் அந்தப் பானையிலே தண்ணீர் எடுக்கக்கூடாது" என்று - அறிவுரை கூறுகின்ற கல்லூரியிலே கூட இப்படிப்பட்ட ஒரு பேதம் 42-ஆம் ஆண்டு வரை இருந்தது. அதை எதிர்த்து ஒரு பெரிய போராட்டம் கும்பகோணத்தில் அந்தக் கல்லூரியில் நடைபெற்றது.

அந்தப் போராட்டத்தை பெரியார், அண்ணா போன்றவர்கள் எல்லாம் ஆதரித்து, அந்தக் கொடுமை குடந்தைக் கல்லூரியிலே அகற்றப்பட்டது.

இதையெல்லாம் சொல்வதற்குக் காரணம், 47-ஆம் ஆண்டிலே நமக்குச் சுதந்திரம் கிடைத்து விட்டதென்றாலும் கூட, இன்னமும் மனித உரிமை முற்றிலுமாகக் கிடைக்கவில்லை-மனித சுதந்திரம் கிடைக்கவில்லை.

சுதந்திரம் கிடைத்த பிறகும்கூட சாதிக் கொடுமை

உதாரணம் சொல்ல வேண்டுமேயானால்-டாக்டர் அம்பேத்கர் அவர்கள் எழுதிய புத்தகம்-"டாக்டர் பாபா சாகேப் அம்பேத்கரின் எழுத்துக்களும், பேச்சுக்களும்" என்ற புத்தகத்தில், ஐந்தாவது தொகுப்பில், மார்ச் 1952-இல் "சண்டே டைம்ஸ்" இதழில் வெளிவந்த ஒரு கட்டுரையை அண்ணல் அம்பேத்கர் அவர்கள் எடுத்து வெளியிட்டிருக்கின்றார்கள். எந்த அளவிற்கு, சுதந்திரத்திற்குப் பிறகுகூட, சாதிக்கொடுமை தலைவிரித்தாடியது என்பதை, அதிலும் குறிப்பாகத் தமிழகத்திலே நடைபெற்ற ஒரு சம்பவத்தை டாக்டர் அம்பேத்கரின் நூலிலே வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள்.

சுவாமி ஆனந்த் தீர்த் என்பவர் அகில இந்திய அரிஜன சேவா சங்கத்தின் மண்டல அதிகாரியாகப் பொறுப்பேற்றிருந்தவர். தமிழ்நாட்டிற்கு வருகிறார், மனித உரிமை எப்படியிருக்கிறது, சுதந்திரம் எப்படியிருக்கிறது என்பதை ஆராய்ந்து அறிந்து கருத்து வெளியிடுவதற்காக வருகிறார். வந்தவர், தமிழ்நாட்டில் மதுரை மாவட்டத்தில் மேலூருக்கு அருகேயுள்ள மேலவளவு கிராமத்திற்கு (இப்போது அதிகமாகப் பேசப்படுகிறதே, மேலவளவு, அந்தக் கிராமம் தான்) செல்கிறார். அங்கே நடைபெற்ற கொடுமை பற்றி அவர் கூறுகிறார்.

டீக்கடைகளிலே உயர்ந்த சாதிக்காரர்களுக்கு ஒரு குவளை என்றும், தாழ்ந்த சாதிக்காரர்களுக்கு ஒரு குவளை என்றும் தனித்தனியாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஒரு தாழ்ந்த சாதி வாலிபன், உயர்ந்த சாதிக்காரர் களுக்கான குவளையை எடுத்து, அதிலே தேநீர் கொடு என்று கேட்டதற்காக, அவர் அடிக்கப்படுகிறார்; உதைக்கப்படுகிறார். அதை எதிர்த்து சுவாமி ஆனந்த் தீர்த் மாஜிஸ்திரேட் கோர்ட்டில் வழக்குத் தொடுக்கிறார். அவ்வளவு பெரிய கொடுமைக்கு மாஜிஸ்திரேட் கோர்ட்டில் விதிக்கப்பட்ட தண்டனை வெறும் பத்து ரூபாய் அபராதம்தான். இதைப்பார்த்து மனம் கொதித்துப்போன சுவாமி ஆனந்த் தீர்த், இரண்டு தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்த வாலிபர்களைத் தன்னோடு அழைத்துக்கொண்டு மற்றொரு கிராமத்திற்குச் சென்று, அங்கே, தானே முன்னின்று தேநீர் கேட்கிறார். தர மறுக்கிறார்கள்; தர மறுப்பது மாத்திரமல்ல. அந்த இரண்டு வாலிபர்களை மட்டுமல்லாமல், சுவாமி ஆனந்த் தீர்த்தையும் அடித்து உதைத்து விரட்டுகிறார்கள். அந்தக் கிராமத்தைப் பற்றி சுவாமி ஆனந்த் தீர்த் எழுதியதை அம்பேத்கர் தன் புத்தகத்திலே அப்படியே குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதை சுவாமி ஆனந்த் தீர்த் வாசகத்திலேயே படிக்கிறேன்:

"It is the usual practice to foist cases on the Harijans and to get the police to take immediate action. When it was discovered that the Harijans had sustained serious injuries, the villagers realised that they would get into trouble. It is learnt that Shri Poosari Kakkan, the 80 years old father of Shri P.Kakkan,M.P. (அப்போது **1952**-ஆம் ஆண்டு கக்கன் எம்.பி.யாக இருக்கிறார்) who is working as the village Thotti, was

therefore asked to give a false complaint that some articles in the Harijan temple, were found missing since the previous evening and a report was sent to the police by the village munsif, that these articles were recovered from the Harijan youths, Shri Poosari Kakkan and his relation, another village Thotti named Etti Kakkan are said to have brought these articles and given to the village munsif".

அதாவது தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த தோழர்கள் கோவிலிலிருந்து திருடிவிட்டார்கள் என்று சொல்லப்பட்ட அந்தப் பொருட்களை நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த கக்கன் அவர்களின் தந்தையார் பூசாரி கக்கனும், இன்னொரு உறவினரான எட்டி கக்கனும்-அந்தப் பொருட்களைத் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த வாலிபர்கள்தான் திருடினார்கள் என்பதற்குச் சாட்சியாக - அந்தப் பொருட்களைக் கொண்டுபோய் இவர்களே கிராமத் தலைவரிடம் கொடுத்தார்கள் என்று அறிவித்திருக்கிறார் என்றால் அதற்குக் காரணம்-அப்படி அறிவிக்காவிட்டால், அந்தப் பொய்வழக்கிற்குத் துணை போகாவிட்டால், கக்கனுடைய தந்தைக்கே ஆபத்து வரும் என்ற அளவிற்கு அச்ச உணர்வு 52-ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாட்டிலே இருந்திருக்கிறது என்பதை எடுத்துக்காட்டத்தான் இதை நான் இங்கே எடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

மனித உரிமைகள்பற்றிக் கருத்தரங்கு

இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைகள் தமிழகத்திலே மாத்திரமல்ல, இந்தியாவிலே மாத்திரமல்ல; அகில உலகத்திலும் இந்த மனித உரிமைகள் பறிக்கப்படுகின்ற கொடுமைகள் இருந்த காரணத்தினால்தான், இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் முடிவில் மனித உரிமைகள் குறித்த கருத்தரங்கம் ஒன்று நடைபெற்றிருக்கின்றது. அந்தக் கருத்தரங்கிலே வலுவான எண்ணங்கள் எல்லாம் வெளியிடப்பட்டு, உலக யுத்தத்தின்போது கடுமையான அடக்குமுறைகளையும், மனித உரிமை மீறல்களையும் அனுபவித்த மக்கள் மனித உரிமை பாதுகாக்கப்படவேண்டும் என்று உறுதி பூண்டார்கள்.

1968-ஆம் ஆண்டு டெக்ரான் மாநகரத்தில் கூடிய ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் சர்வதேச மனித உரிமை மாநாடு தனது பிரகடனத்தில் "மனித

உரிமையையும், அடிப்படை உரிமைகளையும் பிரிக்கமுடியாது. சமூக, பொருளாதார, கலாச்சார உரிமைகளை ஒருவர் அனுபவிக்காமல் அரசியல் மற்றும் சிவில் உரிமைகளை அடைய முடியாது" என்று வலியுறுத்தியுள்ளது. அதைத் தொடர்ந்துதான் பல நாடுகளிலே மனித உரிமை ஆணையங்கள் உருவாயின.

குறிப்பாக நம்முடைய இந்தியாவில் 1993-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 12-ஆம் தேதியன்று "தேசிய மனித உரிமை ஆணையம்" நீதிபதி ரெங்கநாத் மிஸ்ரா அவர்களுடைய தலைமையிலே அமைக்கப்பட்டது. அந்த ஆணையத்தின் உறுப்பினர்களிலே ஒருவராக இருந்தவர் நம்முடைய தமிழக ஆளுநராக இன்றைக்கு இருக்கின்ற செல்வி பாத்திமா பீவி அவர்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்த தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையத்திலிருந்து பல மாநில அரசுகளுக்கு ஒரு கடிதம் வந்திருக்கிறது. எப்போது? 93-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 14-ஆம் தேதி வந்திருக்கின்றது. அனுப்புபவர், ஆணையத்தின் முதன்மைச் செயலாளர், ஆர்.வி.பிள்ளை என்பவர். பெறுகின்றவர்கள், எல்லா மாநில மற்றும் யூனியன் பிரதேச முதன்மைச் செயலாளர்கள்.

மாநிலங்களுக்கு வந்த கடிதம்

அந்தக் கடித வாக்கியம் என்னவென்றால்-"ஐயா, இந்த மாதம் 6-ஆம் தேதி நடைபெற்ற தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையத்தின் கூட்டத்தில் காவல்நிலையங்களில் நடைபெறும் மரணங்கள், கற்பழிப்புகள் ஆகிய பிரச்சினைகள் ஆராயப்பட்டன. இதைப்போன்ற சம்பவங்கள் அதிகரித்து வரும் வேளையில் அவைகளை மறைக்கவோ, அல்லது திரித்துக் காட்டவோ காலப்போக்கில் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன என்பதால் மாவட்ட மாஜிஸ்திரேட்டுகளுக்கும், காவல்துறை கண்காணிப்பாளர்களுக்கும் அத்தகைய சம்பவங்கள் நடந்த 24 மணிநேரத்திற்கிடையே அல்லது இந்த அதிகாரிகள் இதுபற்றித் தெரிந்துகொண்ட உடனே அதுபற்றி அறிக்கை ஒன்றை ஆணையத்தின் முதன்மைச் செயலாளருக்கு அனுப்பிவைக்க வேண்டுமெனப் பணிக்கப்பட வேண்டுமென்று ஆணையம் முடிவு

செய்துள்ளது. அத்தகைய அறிக்கைகளைக் காலதாமதமின்றிச் சமர்பிக்கத் தவறினால் இந்தச் சம்பவத்தை மூடி மறைக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன என்று கருத அது வழிவகுக்கும். இந்த அடிப்படையில் காவல்நிலைய மரணங்கள் அல்லது கற்பழிப்புகள் நடைபெற்ற உடனே அதுபற்றிய அறிக்கைகளைக் கீழே ஒப்பமிட்டிருப்பவருக்கு அனுப்பிவைக்கும்படி மாவட்ட மாஜிஸ்திரேட்டுகள், காவல்துறைக் கண்காணிப்பாளர்களுக்குத் தக்க அறிவுரைகள் வழங்குமாறு கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறது'' என்று முதன்மைச் செயலாளர் கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்.

இங்கே நம்முடைய நீதிபதி சாமிதுரை அவர்கள் எடுத்துக் காட்டியதைப் போலவும், நீதிபதி நயினார்சுந்தரம் அவர்கள் எடுத்துக்கூறியதைப் போலவும், இந்தியாவிலே இந்த மாநில மனித உரிமைகளின் ஆணையம் ஒரு ஆறு அல்லது ஏழு, அதிகம் போனால் எட்டு மாநிலங்களிலேதான் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. தமிழ்நாட்டிலே "மே" - May என்ற அந்தச் சொல்லைப் பயன்படுத்தி அதை அமைக்காமலேயே இருந்துவிட்ட ஒரு சூழ்நிலை கடந்த ஆட்சியிலே இருந்தது. உங்களால் நாங்கள் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்ற பிறகு தமிழ்நாடு சட்டமன்றப் பேரவையில் 1996-ஆம் ஆண்டு மே திங்கள் 13-ஆம் தேதி நாங்கள் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்கிறோம்.

மே திங்கள் 23-ஆம் நாள் அன்று, அன்றைய ஆளுநர் டாக்டர் எம்.சென்னாரெட்டி அவர்கள் உரை நிகழ்த்தி இந்த அரசின் கொள்கைகளை எடுத்துரைத்தார். அந்த உரையிலே மனித உரிமைகளைப் பற்றி இந்த அரசின் கொள்கையைக் கூறும்போது:

"நமது மாநிலத்தில், குறிப்பாகப் புறநகர்ப் பகுதிகளில் சமூக விரோத ஆதிக்க சக்திகளால் மக்களின் உயிருக்கும் உடைமைக்கும் பாதுகாப்பற்ற நிலை ஏற்பட்டு வன்முறைக் குற்றங்கள் பெருகி, மக்களுக்குக் காவல்துறை மீதிருந்த நம்பிக்கை தளர்ந்துள்ள சூழலை இந்த அரசு மிகுந்த கவலையுடன் கவனித்து 'வேலியே பயிரை மேயும்' வேதனையைத் தடுத்து நிறுத்தவும்-குற்றங்கள் புரிய "அரசியல்" என்பது ஒரு பாதுகாப்பான இடம் என்ற அவலநிலையை அறவே போக்கவும்-காவல்துறை என்பது மக்களுக்கு

நல்லுறவுத் துறையாகவும், பாரபட்சமற்ற நடுநிலைத் துறையாகவும் மாற்றப்பட நடவடிக்கைகள் உரிய முறையில் எடுக்கப்படும். மனித உரிமைகள் மீறல் பற்றிய புகார்களை விசாரணை செய்ய 'மாநில மனித உரிமைகள் ஆணையம்' அமைக்கப்படும்" என்று குறிப்பிட்டிருந்தது.

அதன்படி, தமிழ்நாட்டில் இந்த ஆணையம் 20.12.1996 அன்று அரசால் அறிவிக்கப்பட்டபடி அமைக்கப்பட்டது. மாநில மனித உரிமை ஆணையத்தின் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்களை நியமனம் செய்து அரசு 17.4.97 அன்று ஆணை பிறப்பித்தது. தலைவராக, ஓய்வுபெற்ற மாண்புமிகு உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி நயினார்சுந்தரம் அவர்களும், உறுப்பினர்களாகத் திரு.சாமிதுரை, திரு.ரத்னசாமி, திருமதி சுசீலா அம்மையார், திரு.அப்துல் கனி ஆகியோரும் அதிலே அங்கம் வகிக்கிறார்கள்.

இந்த ஆணையம் வேலூர், சேலம், மதுரை, திண்டுக்கல், ஈரோடு ஆகிய ஐந்து மாவட்டங்களுக்கு முதற்கட்டமாகச் சென்று பார்வையிட்டு அந்தப் பகுதிகளில் உடல் ஊனமுற்றோர், நலிந்தபிரிவு மக்கள், மற்றும் அடிமட்டத்திலே உள்ளவர்களின் பிரச்சினைகளை ஆராய்ந்து அரசுக்கு அறிக்கை ஒன்றை அவர்கள் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அந்த அறிக்கையின் மீது அரசு உரிய மேல்நடவடிக்கைகளை எடுத்துவருகின்றது.

இதைத்தவிர, பொதுமக்களிடமிருந்தும் புகார் மனுக்கள் மாநில மனித உரிமைகள் ஆணையத்திற்கு வந்துகொண்டுள்ளன. அவற்றின் மீதும் உரிய நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. மேலும் மாவட்ட ஆட்சித்தலைவர்கள், காவல்துறை அதிகாரிகள் ஆகியோரிடமிருந்தும் அறிக்கைகள் கோரப்பட்டுள்ளன. இதுவரை 726 மனுக்கள் மாநில உரிமை ஆணையத்தால் பெறப்பட்டுள்ளன. அவைகள், தொடர்புடைய துறைகளுக்குத் தக்க நடவடிக்கைகளுக்காக அனுப்பப்பட்டு கண்காணிக்கப்பட்டு வருகிறது.

மக்களிடம் மனமாற்றம் தேவை

சாதி-சமய சச்சரவுகள் குறித்தும் அதனால் மனித உரிமைகளுக்கு ஏற்படுகின்ற பங்கம் குறித்தும் இங்கே எடுத்துரைத்திருக்கின்றார்கள். அந்த

வகையில் ஒரு அணுகுமுறை-ஆர்ப்பாட்டமான அணுகுமுறையோ, ஆவேசமான அணுகுமுறையோ இல்லாமல் அமைதியான அணுகுமுறை இந்தக் கலவர எண்ணங்கள் அகலவும், ஒருவருக்கொருவர் உறவு மனப்பான்மை உருவாகவும், நட்பு - அதே நேரத்தில் மனித நேயம், சாதி-சமய வேறுபாடற்ற தன்மை, மதச்சார்பற்ற நிலைமை இவைகள் எல்லாம் ஏற்படவும் மிகமிக முக்கியமான தேவை அரசு இயற்றுகின்ற சட்டங்கள் என்பது ஒரு புறமிருந்தாலும், அந்தச் சட்டங்களைப் பயன்படுத்துவது என்பது ஒரு புறமிருந்தாலும், அதைக் கூர்மையாகப் பயன்படுத்துவது என்பது ஒரு புறமிருந்தாலும், 'மனமாற்றம்' மிகமிக முக்கியம் என்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. அந்த மனமாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதற்காகத்தான் நான் நீதியரசர் வெங்கடாசலய்யா அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அவரே ஏடுகளிலே படித்திருக்கக்கூடும்; அதன் வாயிலாக அறிந்திருக்கக்கூடும்.

மாணவர்களின் இளம் உள்ளங்களில் மதச் சார்பற்ற தன்மையை, மனித நேயத்தை, சாதி-சமய வேறுபாடுகளைக் களையவேண்டுமென்ற உணர்வை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்பதற்காக ஒவ்வொரு பள்ளியிலும், கல்லூரியிலும் மாணவர்கள் சாதி சமயமற்ற நிலையை உருவாக்க மனிதநேய உறுதிமொழியை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற ஒரு அறிவுரை கூறப்பட்டு, தமிழ்நாட்டுப் பள்ளிகளிலே இன்றைக்கு அந்தப் பணி ஒழுங்காக நடைபெற்று வருகிறது என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மனிதநேயத்தை வளர்ப்பதற்கு மனிதச் சங்கிலி

அதுமாத்திரமல்ல; ஆங்காங்கு - குறிப்பாக நான் செல்கின்ற ஊர்களில்-நான் கலந்துகொள்கின்ற நிகழ்ச்சிகளில்-அந்த நிகழ்ச்சிகளிலே கலந்துகொள்ளச் செல்லும்போதோ அல்லது நிகழ்ச்சிகளை முடித்துவிட்டுத் திரும்பும்போதோ-ஒரு 10 கிலோ மீட்டர், 15 கிலோ மீட்டர் என்று **"மனிதச்சங்கிலி"**-அதிலே பெரியவர்கள், ஆடவர், பெண்டிர், மிக முக்கியமாக மாணவர்கள், மாணவிகள் என்று கைகோத்துக்கொண்டு நின்று தங்களுடைய மனிதநேயத்தை, மதச்சார்பற்ற தன்மையைத் தமிழ்நாட்டிலே - இன்றைக்கு விளக்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த இளம் வயதிலேயே, அவர்களுடைய

இளம் உள்ளத்திலே இந்தக் கொள்கை, இந்த உணர்வு பசுமரத்தாணி போல் பதிவதற்கு மனிதச் சங்கிலி பயன்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

அதைப் போலவே சமத்துவபுரம்-இங்கே குறிப்பிட்டார்கள் நீதிபதி அவர்கள்-தமிழ்நாட்டில் முதற்கட்டமாக 50 இடங்களில் உருவாகின்றது. ஒவ்வொரு இடத்திலும் நூறு வீடுகள். அதில் 40 வீடுகள் ஆதிதிராவிட மக்களுக்தாக. மீதமுள்ள 60 வீடுகள்-ஆதிதிராவிடர் அல்லாத மற்ற இனமக்களுக்காக! அதிலே அய்யர்களுக்கும் வீடு உண்டு என்பதைக் குறிப்பாகச் சொல்கிறேன். இப்போது நான் ஆரம்பித்துவைத்துள்ள இரண்டு மூன்று சமத்துவபுரங்களில் நாற்பது வீடுகள் ஆதிதிராவிடர்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. மூன்று அல்லது நான்கு வீடுகளில் பிராமண சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வசிக்க முனைந்து அவர்களும் முன்வந்திருக்கிறார்கள் என்ற மகிழ்ச்சிகரமான செய்தியையும் நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஏனென்றால் இப்பொழுது இருக்கின்ற பிரச்சினையே-சாதிகளை உருவாக்கியதாகக் குற்றஞ்சாட்டப்படும் பிராமணர்களுக்கும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும் இடையே சண்டையில்லை. பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும் இடையேதான் இப்போது தமிழ்நாட்டில் சண்டை. இதுதான் வேடிக்கை!

அவர்கள் மோதிக்கொள்கிறார்கள். நான் கூறவிரும்புகிறேன். நான் எழுதிய "ஒரே ரத்தம்" என்ற புதினம்-15 ஆண்டுகளுக்கு முன் நான் எழுதியது. அது திரைப்படமாகக் கூட வெளிவந்திருக்கின்றது. அந்தப் படத்தில் உயர்சாதிக்கார வாலிபன் ஒருவன் முற்போக்குக் கருத்துக்களைச் சொல்வான். "சாதி கூடாது, மதம் கூடாது, எல்லாரும் ஓர் குலம்-ஒன்றே குலம், ஒருவனே தேவன்-என்ற கருத்தைச் சொல்வான். ஆனால் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும் மோதிக்கொள்வார்கள். அவர்களுக்கிடைய நுழைந்து அந்த உயர் சாதிக்கார வாலிபன் ''மோதிக்கொள்கிறீர்களே, நியாயமா?'' என்று கேட்டுவிட்டு கூறுவான் - "ஐயா, புராண காலத்திலே புலியும் மானும் ஒரே துறையிலே தண்ணீர் குடித்ததாகக் கதை எழுதுவார்கள். இந்தக் காலத்திலே புலியும் மானும்கூட ஒரே துறையிலே தண்ணீர் குடிக்க வேண்டாம். மானும் மானுமாவது ஒரே துறையிலே தண்ணீர் குடிக்கக்கூடாதா?" என்று கேட்பான். இதை 15 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே நான் எழுதியிருக்கிறேன். அதனால்தான்

சமத்துவபுரங்களை உருவாக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் எனக்குத் தோன்றியது இயல்பான ஒன்று.

ஏனென்றால் என்னுடைய வீடே, கிட்டத்தட்ட ஒரு சமத்துவபுரம்தான். என்னுடைய வீட்டிலே நாடார் சாதி உண்டு, நாயுடு சாதி உண்டு, என்னுடைய மருமகள் ஆதிதிராவிடப் பெண்; அதைப்போலவே நான் ஒரு ஆதிதிராவிட வாலிபனுக்கு என் பேத்தியைத் திருமணம் செய்துகொடுத்திருக்கிறேன். எனவேதான் என்னுடைய வீடே ஏறத்தாழ ஒரு சமத்துவபுரமாக இருக்கின்ற காரணத்தால், சமத்துவபுரங்களைத் தமிழ்நாட்டிலே ஏற்படுத்த வேண்டுமென்ற எண்ணம் எனக்கு ஏற்பட்டிருப்பது இயல்பானது.

அது மாத்திரமல்ல; சாதிகளை ஒழித்து மனித உரிமைகளை நிலைநாட்டக் கலப்புத்திருமணங்கள் மிகமிக முக்கியம். ஏற்கெனவே தமிழக அரசு-ஏழைப்பெண்கள் எட்டாவது வரை படித்திருந்தால் அவர்களுக்குத் திருமணத்திற்காகப் பத்தாயிரம் ரூபாய் நிதி வழங்கும் என்று கூறி - இந்த இரண்டாண்டுகளில் மாத்திரம் 46 கோடி ரூபாய் அதற்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. 46 ஆயிரம் திருமணங்களுக்காக இந்தத் தொகை ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது.

அஃதன்னியில், மதுரையிலே நடைபெற்ற தீண்டாமை ஒழிப்பு மாநாட்டில் நான் அறிவித்திருக்கிறேன். அதன்படி ஒரு திருமணம், கலப்புத்திருமணமாக இருந்து - அந்தக் கலப்புத் திருமணத்தில் ஆணோ அல்லது பெண்ணோ ஒருவர் தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவராக இருந்தால், அவர்களுக்குச் சிறப்பு நிதியாக 20 ஆயிரம் ரூபாய் தரப்படுமென்று அறிவித்து, அதையும் இன்றைக்கு நடைமுறைப்படுத்தி வருகிறோம் என்பதை எடுத்துக்காட்டி இப்படி மன வளம்பெற வேண்டும். சட்டம், ஒழுங்கு, நியாயம், தண்டனை-இவைகள் எல்லாம் ஒருபுறம் இருந்தாலும்கூட-இவைகளையெல்லாம் மீறிய வகையிலே நாம் ஒற்றுமைப்பட-மனித உரிமையை நிலைநாட்ட-மனமாற்றம் தேவை.

அதனால்தான் கூறுகிறேன்:

Where there is purity of heart,
there is beauty of character;

Where there is beauty of character,
there is harmony in the home;
Where there is harmony in the home,
there is order in the nation;
where there is order in the nation,
there is peace on the earth.

This is possible only if human rights culture is developed at the family and the society level.

அதாவது :

"எங்கே இதயத்தில் தூய்மை நிலவுகிறதோ,
அங்கே குணத்தின் அழகு பரிமளிக்கும்;
எங்கே குணத்தின் அழகு பரிமளிக்கிறதோ,
அங்கே-வீட்டில் அமைதியும் ஆனந்தமும் தவழும்;
எங்கே அமைதியும் ஆனந்தமும் வீட்டில் தவழுகிறதோ,
அங்கே-நாட்டில் ஒழுங்கு நிலவிடும்.
எங்கே நாட்டில் ஒழுங்கு நிலவுகிறதோ,
அங்கே-பூமியெங்கும் அமைதி நிலவும்".

குடும்ப அளவிலும், சமூக அளவிலும் மனித உரிமைகளின் கலாச்சாரம் வளர்க்கப்படும் போதுதான், பூமியிலே அமைதி நிலவும் என்று கூறி என் உரையை நிறைவு செய்கிறேன்.

★★★

தமிழரசு

படித்துப்

பயன் பெறுவீர்